

Վ. ՏԱՐԱՆԳԻՆ

Գ.

Անապատն անա,
Աւանդութիւն մեծ,
Հերոսներն որուն կիսախուփ աչքով
Կը նային ետեւ:
Անապատն անա, աւագ աներեր,
Որուն շուրջ միայն ժամանակն է որ
Կը շարժէ քեներ:

Բայց այդ քարացած
Աւանդութեան դէմ՝
Լեռներու մէջէն դասակարգելու,
Ուր կ'իջնեն միայն
Բազուկն ու դաշուկն,
Քաղեց անվարան պարմանն Իսմայիլ,
Իր ոսկերուն ճակ կրակն աւագին,
Բայց խորն հոգիին՝
Տեսիլն ամենի կեանքին, նուանման:

Այժմ սէրն էր ան,
Հաշիւ արքայի մեծ ժառանգութեան,
Բայց ո՞վ է կրցեր
Ժառանգն այդ պահել,
Երբ չէ ունեցեր ոյժն ու քաջութիւն
Անոր առընթեր,
Օրէնքն անալլայլ մեր այս աշխարհին,
Օրէնքներէ վեր մեծ ու սրբազան,
Որոնք շատ յանախ
Հրիսակներն են կեանքէն պարտւած
Մարդերու սրտում,
Կամ իշխողներու քննման անպատում,
Անասնութեան դէմ մարդերու անկար,

Անհուն վարձամակ,
 Երազ ոսկեաւար,
 Կիբեհու վերեւ մարդոց ոնրասուն:
 Հերոսն ան է լոկ,
 Որ զիսէ խրել սէզն իր սայրասուր
 Օրերու սրբին՝
 Եւ իր նիզակի շուփն զակ նըսած
 Վայելել աշխարհ:

Հազիւ հրոչակուած իբեւ ժառանգորդ,
 Կ'արթննար նորէն
 Անապասներու հոգին ապսամբ.
 Մօտիկ ու հեռու վայրերէն բոլոր,
 Հովերէն շարժող
 Աւազներու պէս կը կանգնին ցեղեր
 Վրէժով լեցուն,
 Փերելու համար շրջաւ զոր Հաւիմ
 Դրած էր անոնց ուսերուն պարտուած:

Իսմայիլ կը զգար ինքզինքն օտար
 Իրաւունքին դէմ անապասին մեծ,
 Արիւնով գրուած.
 Բայց կտակն էր սուրբ մեռնող արքային,
 Կամք պատգամող բառերով կրակ:

Ու շարժ էր հրգօր,
 Անապասներու ծայրերէն բոլոր,
 Արեւին ներքեւ
 Արծաթամբուռ,
 Կը փայլակէին շկանիւն անհուն
 Նիզակներու ձող,
 Երկվարներու խրխինջն ամպագող,
 Յօրանջ մ'անսահման
 Կը բանար մոռալ ծոցն անապասին,
 Նըման երախին
 Յովազին նօթի:

Մոլեգին ինչպէս
 Կորիւնն առիւծի,

Իր յովասակին վերեն աննուան,
 Կ'երբար Խամայիլ,
 Ու իր ետեւէն բուխ ամպի նըման
 Մարդերն իր արի ու հաւասարիմ:
 Եւ անապատին մէջն այդ հրաւլառ,
 Անեսն թելերով կը յառաջանան
 Աւազներն անթիւ,
 Սողերով կըրակ,
 Երիվարներու սմբակներուն տակ:

Ու կը խառնուին
 Իրարու բոլոր,
 Հովերէն փուռդ աւազներու պէս.
 Մինչ ձայներն անոնց՝
 Կըսաւէ բանձր
 Թելերուն վըրայ, արեան, վըրէժի:

Մանգաղէն ինկած
 Հասկերու նըման՝
 Դիակներ չորս դին,
 Շեղչակոյս մըթին մեծ արհաւիրքին:

Կը դառնար այսպէս,
 Կըռուէն յաղթական,
 Խամայիլն արի,
 Յրուելէ յետոյ ցեղերն ապստամբ
 Մեծ անապատին,
 Ցցած հասակն իր
 Պարտուողներուն դէմ,
 Կը խնդար վայրի ցիւրի մը նըման,
 Ինչպէս կը պատմէ
 Գիրքը սրբազան:

ԵՂԻՎԱՐԴ

